

Aamu tänne sarastaa, uusi päivä koittaa, kun vuoret hohtaa hopeaa ja valo varjot voittaa.  
Tuulee tuuli lempeä henkäyksen lailla, soi sävel ilman hengeä; se vertaansa on vailla. Tähdet  
hiljaa katoaa, taivas vaalenee, valo pimeyttä patoaa ja varjot haalenee. Käy valo  
aamuauringon puitten siimekseen, valaisee se tasangon ja järven tyynen veen. Ei tuiki enää  
tähdet, kun linnun laulu soi, ja kun kukkuloille lähdet, aamun tuntea voi.